

¹⁵Így szólt hozzám az ÚR igéje: ¹⁶Te emberfia, fogj egy fadarabot, és írd rá: Ez Júdáé és a hozzá tartozó izráelieké. Azután fogj egy másik fadarabot, és arra ezt írd: Ez József, azaz Efraimé, és az egész hozzá tartozó Izráel házáé. ¹⁷Illeszd őket egymáshoz egy fává, hogy eggyé legyenek a kezemben! ¹⁸Ha majd ezt mondja neked néped: Magyarázd meg, hogy mit jelent ez! - ¹⁹akkor így felelj: Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Én kezembe fogom Józsefnek, azaz Efraimnak és Izráel hozzá tartozó törzseinek a fáját, hozzáillesztem Júda fájához, egy fát csinállok belőlük, és eggyé lesznek a kezemben. ²⁰Amikor szemük láttára kezemben lesznek azok a fadarabok, amelyekre írtál, ²¹így beszélj hozzájuk: Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Én kihozom Izráel fiait a népek közül, bárhová kerültek. Összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket a saját földjükre. ²²Egy néppé teszem őket abban az országban, Izráel hegyein, és egy király fog uralkodni mindnyájuk fölött. Nem lesz többé két nép, és nem szakadnak soha többé két királyságra. ²³Nem teszik magukat többé tisztátalanná förtelmes bálványszobraikkal és sok vétkükkel. Megszabadítom őket minden vétküktől, mert elpártoltak tőlem, és megtisztítom őket. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek.

Kedves Testvéreim!

A családban én vagyok a ragasztásfelelős. Az íróasztalom egyik fiókjában sorakoznak a különböző anyagokhoz való ragasztó eszközök. A gyerekek sokszor nem is szólnak, ha eltörik egy-egy játék, egyszerűen fogják magukat leteszik az asztalra, és várják, hogy apa majd megragassza. Jelen pillanatban öt tárgy várja, hogy a kezembe vegyem és helyrehozzam őket.

Mai igénkben, Ezékiel próféta könyvének egyik legismertebb fejezetéből olvastunk egy talán kevésbé ismert részt. A fejezet elején egy grandiózus látomás keretében Isten azt mutatja meg a prófétának, hogyan kelnek életre egy völgyben a kiszáradt emberi csontok a Szentlélek hatására. A próféta által látott kép arról szól, hogy Isten hatalma felette áll minden emberi elképzelésnek. Ő a kiszáradt csontokat is fel tudja támasztani, újra élettel tudja megtölteni, újjá tudja teremteni. Van-e valami lehetetlen az Úr számára? A kép mögött ez a kérdés áll. A kérdés mögött pedig egy óriási trauma, amelyre rögtön visszatérünk. Mai igénk a csontok életre keltésének közvetlen folytatása, amikor azt mondja az Úr Ezékielnek, hogy fogjon két fadarabot, írja rá az egyikre, hogy Júda, a másikra, hogy Izrael, és illesze egybe. Hogy miről szól ez a jelképes cselekedet, és leginkább, hogy számunkra mit üzen, ahhoz – ahogy a múlt vasárnap is tettük - egy kis izraeli történelemórát kell tartanunk.

Ha magunk elé képzeljük a Közel-Kelet térképét, akkor azt látjuk, hogy Izrael két nagyon fontos civilizációs központ, Egyiptom és Mezopotámia közötti ütközőterület. Izrael és környékének államai méretüknél fogva még akkor sem játszottak szerepet ezeknek a birodalmaknak az életében, ha összefogtak, bár erre alig volt példa, hiszen a nagy birodalmak érdeke volt, hogy leginkább a belső konfliktusokról szóljon ezeknek az országoknak az élete.

És arról is szólt. Miért? Lehet világpolitikai okokat keresni, de a biblia megoldása ennél sokkal kézenfekvőbb. Egy szóval kifejezve: kicsinyhitűség.

Isten azt mondta, hogy én ebben a kicsi izraeli népben szeretném megmutatni magamat ennek a világnak. És egészen addig, amíg ezt a zsidó nép elhitte, működött is a dolog. Dávid uralkodása alatt, az ország egésze Istenre figyelt, templomot akartak építeni a világ teremtményének, képviselni akarták Istent a Földön. Dávid uralkodása a zsidó nép életének csúcspontja volt, amikor minden környező birodalom elismerte őket. Amikor tekintélyt parancsoló módon ez a birodalmakhoz képest apró ország azt mondta: mi nem fogunk hűbéresei lenni egyik nagyhatalomnak sem, van nekünk Istenünk akihez mi tartozunk, aki megvéd bennünket. És Dávid idejében, hiába volt minden próbálkozás, még idegen katona sem tette be a lábát Izrael területére. Mi több, még maga a fára is küldött egy feleséget Dávid fiának, Salamonnak, ezzel elismerve az ország függetlenségét. Salamon a templomot is megépíthette, és az ország az ő idejében teljes dicsőségében ragyogott, ugyanakkor Salamon elkövetett egy nagyon nagy hibát. Élete végén – épp a hatalom elismeréseként kapott 1000 felesége csábította bűnre. Elfordult Istentől, és más istenek felé kezdett el kacsingatni. Ma úgy mondanánk, megszédítette a hatalom.

A büntetés sem maradt el. Az ország ketté szakadt. Területileg is és hovahúzás szempontjából is. Területileg Izrael és Júda néven két királyság alakult, és elhagyták fő identitásukat: Istent. Elkézdtek mondogatni: mi kicsik vagyunk, mik vagyunk mi a világhódító hatalmakhoz képest, ki a mi Istenünk? Van-e egyáltalán hatalma az óriási egyiptomi, perzsa vagy épp babilóniai seregek felett? És a megoldás az lett, hogy hol egyik, hol másik nagyhatalom hűbéresei lettek. Aztán eljött a pillanat, hogy ezeknek a nagyhatalomnak az egymással történő rivalizálásában az áldozat szerepét is betölthették. A Kr. e. 580-as években a babiloni sereg megindult Egyiptom ellen és bekebelezte az útjába eső államokat, köztük a kettészakadt Izraelt. A vezetőket elhurcolták, az ottmaradókat sanyargatták. Mindez miért? Mert elfelejtették küldetésüket,

elhagyták Istent, és nem azt tették, amit jónak lát az Úr. A maguk istenei, a maguk feje után mentek. 586-ban lerombolták a jeruzsálemi templomot. A zsidó nép pedig joggal érezte: itt a vég.

És akkor, ott az Eufrátesz partján, a fogságba hurcolt vezetők közt feltűnik egy Ezékiel nevű pap, aki kijelentést kap Istentől. Egy látomást lát a kiszáradt csontok összeállításáról, és a kezében fog két fadarabot: Izraelt és Júdát, amelyről azt mondja:

Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Én kihozom Izráel fiait a népek közül, bárhová kerültek. Összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket a saját földjükre. ²²Egy néppé teszem őket abban az országban, Izráel hegyein, és egy király fog uralkodni mindnyájuk fölött. Nem lesz többé két nép, és nem szakadnak soha többé két királyságra. ²³Nem teszik magukat többé tisztátalanná förtelmes bálványszobraikkal és sok vétkükkel. Megszabadítom őket minden vétküktől, mert elpártoltak tőlem, és megtisztítom őket. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek.

A két fadarab összeillesztése azt jelképezi tehát, hogy az Isten kezében tartja a dolgokat, kezében tartja a zsidó népet, és helyreállítja a dolgokat. És valóban 70 évvel később látszani kezd valami mindabból, amiről Ezékiel és több próféta is beszélt.

Csak hogy Ezékiel próféciaja soha nem teljesedett be. Legalábbis úgy, ahogyan azt várták beteljesedni. Igaz, hogy visszatérhettek a fogságból, felépülhetett a templom, és újra egy népként próbálták meg az életüket élni, de a dávidi kor, amit vártak nem jött el. A prófécianak: ²²Egy néppé teszem őket abban az országban, Izráel hegyein, és egy király fog uralkodni mindnyájuk fölött – csak az első része teljesült, az egy király nem jött el. Mert voltak királyok, de ezek, folyamatosan valakinek a hűbéresei voltak, egészen a második templom lerombolásáig, Izrael újabb elbukásáig.

De mi történt? Egy alapvető félreértés. Ami számunkra is félreértés. Mert mi azt gondoljuk, hogy az, hogy Isten helyreállítja a dolgokat, azt jelenti, hogy minden úgy megy tovább, ahogyan régen volt. de a régi nem volt jó, hiszen oda vezetett, ahol most vagyunk. Amikor Isten újjá teremt, akkor valóban újat ad.

Összeilleszti a fadarabokat, újra egyesíti a népét, csak nem úgy, ahogy mi azt elképzeljük. Csavar együtt a dolgokon, hogy végleges megoldást kínáljon.

Izrael népének életében a legnagyobb tévedés az volt, amikor királyt választottak. Már az első király esetében is látszott, hogy gondok lesznek: Saul teljesen megőrült, aztán jött Dávid akiről bár ódákat zengenek, de mi is ismerjük a bukásait, a bűnbánati zsoltárokat, amelyeket kénytelen volt megfogalmazni, mert a saját kívánságai után ment. Salamonról pedig beszéltem már ma.

Isten eleve nem szerette volna, hogy a zsidó népnek királya legyen. Ezt mondta amikor először felmerült: én vagyok a királyotok, én uralkodom felettek. De nekünk szemmel látható király kell. Isten engedett, de az töréshez vezetett. Nem egyszerűen a királyság tört ketté, hanem a vele való kapcsolat. Az Ezékiel által megjövendölt király feladata nem a királyság területi egyesítése, hanem az Istennel való kapcsolat helyreállítása.

Isten kezébe vette a fadarabokat, és egyesítette őket, és olyan királyt adott, aki helyre tudja állítani a kapcsolatot közte és az ember közt, ha odafigyelnek rá.

Ha odafigyelnek arra a két keresztbe rakott fadarabra. Jézus Krisztus keresztjében egyesül újra, ami eltörött.

Van egy nagyon fontos tanulsága a zsidó nép életének a mi életünkre nézve is, ma okt. 13-án, az önkormányzati választások napján. Fontosak a választások, fontos, hogy legyenek emberi vezetők. De sokkal fontosabb az, hogy a te életednek ki a vezetője. Ki a te királyod? KI a te Urad?

Isten téged választott! Rád adta a voksát, a Te neved mellé tette a keresztet és azt mondta: ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!

Te az övé vagy, az ő kezében vagy, ő megváltott téged! Élj ezzel a lehetőséggel, élj Istennel! Ámen.